

VESELE IN ŽALOSTNE ZGODBE NAVIHANEGA KUŽETA.

PRIPOVEDUJE MARIJA GROŠLJEVA.

ZVEČER. — BOBI PRVIČ V POSTELJI.

V VOLČJEM POTOKU STOJI GOSPA MARIJA Z NEUGNANČKOM JANČKOM V NAROČJU PRI OKNU TER GLEDA NA DOLGO CESTO, JELI BO ZAGLEDALA NA SKRAJNEM KONCU TEMNO, PREMIKAJOČO SE SENCO IN ČULA DALJNI ROPOT VRAČAJOČEGA SE VOZA...

DR-DR-DR-DR SE VRTE KOLESA PO CESTI PROTI DOMU.

»HI, HO, HEJ«, POGANJA HLAPEC JERNEJ VRANCA KOT PREJ. ŠPELA BRSKA PO ŽEPIH IN JIH PREVRAČA TER UGO-TAVLJA, DA IMA 6 DIN IN DVA KOVAČA.

NA MIRJU PRIPRAVLJA NUŠKA POSTELJ ZA KUŽKA.

ZVEZDAVE ZVEZDICE, KI SO OB BOBIJEVEM ROJSTVU PREBDELE VSO NOČ, PRIHAJAJO RADOVEDNO NA NEBESNI SKLON. KAJ TAKEGA PA ŠE NE! HI, HI, HI, SE SMEJEJO SREBRNI OBRAZKI, DA JIM PADAJO ŽAREČE SOLZICE IZ OČI IN V KRASNIH LOKIH BRZE NA ZEMLJO.

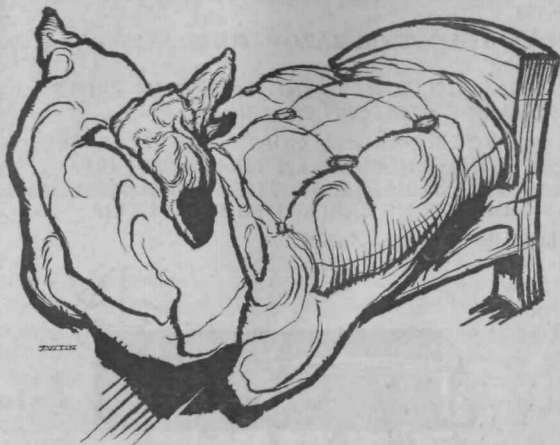
TODA NUŠKA IN BOBI NISTA VIDELA LEPEGA NEBESNEGA PRIZORA, PREVEČ STA BILA ZAMIŠLJENA, ZAPOSLENA, ZATOPLJENA.

»LEZI, LEZI«, VABI NUŠKA BOBIJA V PASJO POSTELJCO. BOBI NE VE, KAKO NAJ SE REŠI, DA SE NE OSMEŠI, KAM NAJ POČENE IN S ČIM SE ODENE.

IZ GLOBINE PASJEGA SRČKA VZDIHNE: »OJ, TE MESTNE NAVADE, TE GRDE RAZVADE!« PA GA GOSPODIČNA SAMA POLOŽI NA BLAZINO TER GA ODENE.

BOBIJU JE TOPLO, UGODNO.

»SLADKO SPANČKAJ, PUNKELJČEK, IN LAHKO NOČ«,
REČE NUŠKA IN ODIDE SPAT. BOBI JE SAM, PRVIČ V ŽIVLJE,

NJU SAM. TESNO MU JE PRI SRCU. TAKOJ MU POHITE MISLI
K MAJKI, OČKE SE MU OROSE IN ZAPLAČE: »BOLJŠE PRI MA-
MICI NA SLAMICI, KOT V TUJINI NA MEHKI BLAZINI«.

OJ, KJE JE MOJ DOMEK,
KJE PASJI JE HLEVČEK,
OJ, MAJKA, NE ČUJEŠ,
DA JOČE TVOJ REVČEK.
KAKO NAJ V TUJINI
BI SLADKO ZASPAL,
KO ZGUBIL SEM BRATCE
IN TVOJO LJUBAV.

III, OOV, OOV, IHTI NATIHOMA. SRAMUJE SE BOLESTI.

TODA NE! PSIČEK SE NE CMERI. PSIČEK JE ČVRST, OD-
LOČEN, NEUSTRAŠEN, POGUMEN. CMERIJO SE EDINO ONE
OMEHKUŽENE MIJAVČICE-HINAVČICE.

ČE JO DOBIM KDAJ V PEST, GORJE JI! VELIK SEM ŽE, V
HINAVSKI OBRAZ JI ZASADIM ZOBE, PRAV ZARES, ZARES,
DA JI BO TEKLA KRI IZ NOSKA IN UŠES.

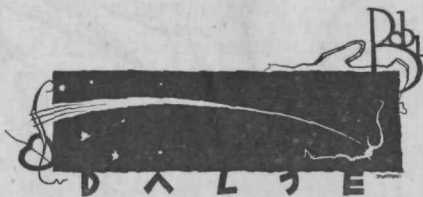
V MISLIH SE JE RAZŽIVEL V ZMAGOVIT BOJ TER POZABIL ZA TRENUTEK NA SRČNO BOL. A KO JE BILA ŽE VSA MAČKA RAZPRASKANA, RAZGRIZENA, RAZKOSANA, JE MORALO BITI BOJA KONEC IN MISLI MU ZOPET UIDEJO K MAJKI.

SPOMNI SE NJENIH RAZODETIJ, NASVETOV, NAUKOV, UKAZOV.

DVIGNE USLUŽNO DESNO ŠAPICO IN PRISEŽE NOVI GOSPODARICI ZVESTOBO DO GROBA.

LE TEBI DARUJEM ZDAJ SVOJE ŽIVLJENJE,
POSLUŠEN, POKOREN TI SLEHERNI HIP,
VDANO IN ZVESTO TI HOČEM SLUŽITI,
DOKLER NE ZASTANE MI SRČNI UTRIP.

UTRUJEN KMALU ZASPI...

Vinko Bitenc:

Snežni mož.

Jaz sem možiček, debel možiček,
pravijo mi snežni mož;
tam za vasjo sem rojen, na trati,
v mrzli dobi ledenih rož.

Moja obleka je bela in hladna
in se prečudno lesketa;
moje telo in še dušica moja —
vse je iz čistega snega.

Črne oči — dva oglja ugasla,
usta in nos — leseni klin,
vendar se vedno smejem veselo,
svež in bister je moj spomin.

Velik cilinder nosim na glavi,
v roki pa brezovko vihtim,
če se ponoči kdo mi približa,
ga neusmiljeno napodim.

Toda — na žalost — moje življenje
traja le nekaj kratkih dni;
sonce z neba obsije me žarko,
v nekaj urah — pa več me ni.